

Τρικυμιομοί θέλεις ὁρμῆς ἡαλείουν μας τὴ σάρακα....
Καὶ σφιχτοδέτει τὶς καρδιές — χαμὲ πατριδοπλάστη —
Εφτάδιπλη κι' ἀπόξενη τοῦ θάνατου ἡ λαχτάρα.....

Κι' ἀπὸ τὰ ὄργια ποὺ μὲ σέ — νοθευομένοι κρῖνοι —
Θὰ οτρήσωμε, ὦ Χαρόντισσα, κάτω ἀπὸ πύλες ἤμων
Θὰ γεννηθῇ πανέμνοστη, ξανθὴ παιδοῦλα, ἡ Λόξα.....

3

Ἀδριατικάζον οἱ χιμῶι σὰν ποταμίδια ρεῖθρα,
Στὶς φουρτωμένε φλέβες μας. Καὶ μυριολαχταράει,
Τὶς βασιανάπνοες εὐωδιές μυριόνεκρης μᾶς μέθης,
Σγορηόμαλλον μελλέφρηβων ἡ λεβεντιά ἡ ἀκρόατη....

Καὶ νείρεσαι — ὦ τῆς νιότης μας δρακόντιμη ἀντροσύνη —
Μ' ἀγοήμια μυτιόκλαδα τὰ φονικά μεθύσια,
Τὶς ποὺ ἡαλείουν χλαοὺς τὸ λαγαρόν αὐθέρα,
Κι' ἀνάβρες σιδερόχορδες ἡλογύχωντ' ἡριμάτων.

Κι' ὁλαρκοικῆς τὰ κοίτωνται οὐρανίμια σὴν ὁρμή σου,
Τῶν τριαντόγνων τριαντῶν οὐθέμελα τὰ κάστρα....
Κί ὅλο δαυεῖς γυρισμοὺς μὲ μέτωπα σιεμμένα

Μὲ τὰ κλαδιά δυσοφύλλης χολάτης ἀργιλίδας,
Ἦ ὦριο Χάρο χωριστὴ τῆς τρισιμῶνιαν νιότης,
Καὶ γύρα πλήθιο, ξέχειλο, βομβὸ πυρθέτων κλάμμα....

ΤΑΚΗΣ ΜΗΑΡΙΑΣ

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΜΑΣ (*)

«....Ὁ στρατὸς μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος, γιὰ νὰ μὴ μᾶς κλωτσοπατοῦν καὶ νὰ μᾶς λογαριάζουνε. Ὅμως δὲν τὸ πιστεύσω μὲ τὸ στρατὸ μονάχα νὰ βγοῦμε πέρα ἐκεῖ ποὺ θέμε, ἔτσι ἀπομονωμένοι κι ἀφιλοὶ ποὺ εἴμαστε. Καὶ ἄλλοι, ἀντίζηλοι, ἔχουν στρατό, καὶ τί θὰ γίνῃ, ὅταν βγοῦν κι αὐτοὶ στὴ μέση; Ἡ τί θὰ κάνουμε, ἂν μᾶς τὰ δέσουν οἱ τρανοὶ τὰ χέρια; Ἡ Βουλγαρία τέλειωσε τὸ ζήτημά της μὲ τὸ στρατό της, μὰ καὶ ἀκκουμπώντας στὴν Αὐστρία. Ἄν οἱ στραβοὶ πολιτικοὶ μας εἶχαν τὴν ἱκανότη καὶ τὴν πρόνοια νὰ ἐνωθοῦνε τότε στὴν Ἰδια συμμαχία, τὰ βάσανα τῆς Κρήτης θάτανε τελειωμένα καὶ μὲ μισὸ στρατό. Ἀπαραίτητο λοιπὸν τὸ ἓνα, μὰ καὶ τὸ ἄλλο ἀπαραίτητο, καὶ μάλιστα ἀφοῦ δὲν ἔχουμε μονάχα γιὰ τὴν Κρήτη νὰ νοιαστοῦμε, μὰ καὶ γιὰ τὰ ἑκατομμύρια ψυχὲς ποὺ παραδέρνουνε μὴν ξέροντος ποῦ νὰ κκουμπήσουν, γιὰ

(*) Σημ. τοῦ «Νουμά». Μερικὲς ἀράδες ἀπὸ κάποιον ἄρθρο ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ «Νουμά» πρὸ τρία χρόνια, ἀριθ. 355, σελ. 6 (30 τοῦ Τριμητρίου 1909) μὲ τὸν τίτλο «Στρατὸ μὰ καὶ συμμάχους». Ὁ συγγραφέας του οὔτε διπλωμάτης εἶναι, οὔτε πολιτικός, οὔτε στρατιωτικός. Εἶναι μοναχὰ δημοτικιστὴς καὶ ὅμως νὰ, πόσο καθαρά εἶδε ὅτι γίνεται σήμερα.

νὰ σωθοῦν ἀπ' τῶν καινούριων Χαμίτηδων τὴν τυραννία.

Ἄν εἴταν μπορετὸ ν' ἀλλάζονε οἱ Τούρκοι τὸ φυσικὸ τους καὶ νὰ νοιώσουν ἀπὸ λευτεριά κι ἀνθρωπισμό, θάταν αὐτοὶ οἱ φυσικώτεροί μας σύμμαχοι. Ἀφοῦ τὸ δείχνουν πὼς δὲν εἶναι τέτοιο πρᾶμα μπορετὸ, τότε κ' ἐμεῖς, ἀντὶ νὰ ζητιανεύουμε ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις τῶν ἀσυνείδητων κι ἀπάνθρωπων — θυμηθῇτε τὸ φέρεμά τους στὶς σφαγὲς τῶν Ἀδάνων — κεφαλαιούχων καὶ μπακάληδων, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τοὺς γύρω μας ἐχθροὺς τῶν Τούρκων, γιὰ νὰ ξεμπερδεύουμε καὶ νὰ μὴν καμαρώνουμε ἀκόμη 4 — 5 ἑκατομμύρια αἰσχροὺς καὶ ἀπολίτιστους βάρβαρους Ὀσμάνληδες νὰ κατατυραννοῦν καὶ νὰ τρομοκρατοῦνε πενταπλάσιό τους πληθυσμό. Ἡ μόνη δυκολία βρίσκεται στὴ συνεννόησή μας ὡς πρὸς τὴ Μακεδονία. Ἄς πάψουμε κ' ἐμεῖς κ' ἐκεῖνοι νὰ τὴ θέμε ἀλάκαιρη καὶ θὰ λυθῇ ὁ κόμπος. Κι ἀκόμη ἂς ξεχάσουμε μερικὲς πίκρες ποὺ μᾶς πότισαν καὶ μερικὰ φερσίματά τους βάρβαρα. Ἄς ποῦμε πὼς ἐφταίξαμε κ' ἐμεῖς. Ἄς λείψῃ ὁ σωδινισμὸς κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ κι ἂς δώσουμε τὰ χέρια. Ἕλληνες, Βούλγαροι, Σέρβοι, Μαυροβουνιώτες κι ἄλλοι βορειότεροι ἔχουμε δεσμὸ ποὺ μᾶς ἐνώνει. Δουλέψαμε μαζὶ κάτω ἀπ' τὸ ζυγὸ τοῦ Τούρκου. Ἄς δώσουμε τὰ χέρια γιὰ νὰ λευτερώσουμε τοὺς ἀποδέλοιπους, νὰ διώξουμε τὸν τύραννο. Ἄν εἶναι δύσκολο νὰ συνεννηθοῦμε στὴς κληρονομίαις τῇ μοιρασίαις, ἂς μείνῃ ὑστερὸν τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ἂς συμφωνηθῇ μόνο συγκατοχή. Πρῶτα νὰ λευτερώσουμε τοὺς σκλάβους. Καὶ τοὺς ἄλλεθνοὺς μας, Ἀρβανίτες, Κούρδους καὶ Ἀράπηδες κι' Ἀρμένηδες, ἂς τοὺς καλέσουμε σὲ ἀνεξαρτησία. Αὐτὸς εἶν' ὁ ἴσιος δρόμος καὶ πολὺ χάρηκα σὰν εἶδα σήμερα ἓνα τηλεγράφημα πὼς τὸ Ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιον θὰ λάβῃ μέρος στὸ Βαλκανικὸ συνέδριον. Ἄς μὴ λησμονοῦμε οἱ Ἕλληνες τί πάθαμε στὸ 78 ἀκούοντας τὶς συμβουλὲς τῶν Ἑγγλέζων Ἑβραίων. Θὰ εἴχαμ' ἀπὸ τότες μεγάλο μέρος τῆς κληρονομίαις μας, ἂν ἐπηγάιναμε μὲ τοὺς παλιούς καὶ φυσικοὺς συμμάχους μας, ἰσότιμοι βέβαια καὶ μ' ἀκέρια τὴν ὑπόστασή μας...»

25. 8. 909.

ΛΥΔΟΣ ΠΟΛΑΒΡΟΣ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ «Ἑστία» κατακορόδεψε τὴν μπαλάντα τοῦ κ. Λαπαθιώτη ποὺ δημοσιέψαμε στὸ παρσμένο φύλλο. Καὶ πολὺ φυσικὸ αὐτό. Τῆς «Ἑστίας» τὰ φιλολογικὰ γούστα δὲ φτάνουν παρὰ πέρα ἀπὸ τοὺς νερόδραστους καὶ παιδικήσιους δημοσιογρα-

φικούς στίχους που δημοσιεύει αραδιαρά τούτες τις μέρες, από τότε που άρχινει ο πόλεμος. Κάθε άλλο που σηκώνεται κάπως παραπάνω από τους στίχους αυτούς είναι για την «Εστία» άφορμή για σάτυρα και για σαχλοεμπνόα.

— Την «Εστία» ακολούθησε η «Εφημερίς» και η «Νέα Ημέρα» και κάμανε πολυκαλά, αφού για τις Αθηναϊκές εφημερίδες η «Εστία» είναι, σά νά πούμε, η φιλολογική Ακαδημία τους.

— Ωστόσο, ό,τι χρειάζεται η «Εστία» από το «Νουμά» τό άρπάζει. Σίγως νάναφέρει, έτσι για τά μάτια, από που τό πήρε. Στο φύλλο της της περασμένης Δευτέρας, δημοσίεψε διστηλη και πρωτοσέλιδη, τη μετάφραση της Σαφικής ώδης στην Αφροδίτη, καμωμένη από τό Δήμο Βερενίκη και τυπωμένη στον 174 άριθμό του «Νουμά» (7 του Απριλίου 1912) σελ. 214. Αφού η μετάφραση δέν κοροδεύεται, περιττό και νάναφερθεί ο «Νουμάς».

— Η «Δέση» του κ. Αγ. Σικελιανού πρωτοτυπώθηκε την περασμένη βδομάδα στην «Ακρόπολη». Μας άρεσε και την τυπώνουμε και μεϊς.

— Ο Αργύρης Εφταλιώτης μας έστειλε ένα σημαντικό φιλολογικό άρθρο «Αραβικό γλωσσικό ζήτημα» που θάν τό τυπώσουμε όταν ξαναρχίσει τό φύλλο νά βγαίνει ταχτικά, με τις ταχτικές του τις σελίδες.

— Καλλιτεχνικώτατο κ' επικαιρότατο τό τελευταίο φυλλάδιο (πρώτο του ΙΓ' χρόνου) των «Παναθηναίων». Ο φίλος Μιχαηλίδης, ούτε έξοδα ούτε κόπους λογάρισε για νά μας δώσει τό έξοχο αληθινά αυτό φυλλάδιο.

— Οι «Εντυπώσεις και Σκέψεις» από τη Σαλονίκη, που δημοσιευτήκανε στη «Θεσσαλία» του Βόλου μυρίζανε Σπυρίδη δέκα μίλλια έρόμο. Τόσο έξυπνες, καλογραμμένες και τσαχνί-νικες είναι.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΝΙΚΕΣ και κατάχτησες ή μιá πάνου στην άλλη, με κινηματογραφική, με δαιμονισμένη γληγοράδα, που δέ σ' άφίνουνε καλά καλά ούτε νάνασάνεις. Σήμερα νικήσαμε στο δεινά μέρος, σήμερα πήραμε τό τάδε νησί. Οί τέτιες δυνατές συγκινήσεις καταντήσανε τόσο συχνές που τις συνειθίσαμε πιά και δέ μας πολυκάνουν έντύπωση. Τις βρίσκουμε φυσικές. Πήραμε και τη Χιό. Αί, και ύστερα; Κι όμως α βρισκότανε ένας πρό τρεις μήνες νά μας πει πώς θα πολεμούσαμε και θα φτάναμε ίσαμε την Έλασσώνα, θα τον παίρναμε για τρελλό.

Έτσι ή μεγάλη ή χαρά, που μας έχει χτυπήσει κατάψυχα, μας έχει μουδιάσει και δέ μας άφίνει νά δοῦμε τό μεγαλείο της σημερινής μας θέσης.

Θάν τό δοῦμε μεθάριο, που θα γαλανέψουν τά πράματα. Θάν τό δοῦνε, πιδ καλά από μας, οί κατοπινοί μας, μελετώντας την ιστορία που με τό σπαθί μας συγράφουμε σήμερα.

ΡΗΤΟΡΙΚΟ ποίημα, δημοσιογραφικό στα περισσότερα μέρη του, και σέ μιá απέλπιστιχιά καθα-

ρεύουσα γραμένο, ή «Τουρκομάχος Έλλάς» του Άλεξ. Σούτσου. Μά σήμερα, πολλοί στίχοι του ξεθάφτουνται από τά σκοτεινά και όγρά κελάρια της νιότης, κι αναβαίνουνε στα χείλια. Καί μάλιστα ή αρχή, αρχή του

*Πολλούς αιώνες παρθείδες, Μοῦσα,
τόν Έλικώνα σιωπηλόν.....*

Κι όταν αναλογίζεται κανείς την καινούρια Έλλάδα, τη σημερινή, δέν μπορεί παρά νά μολογήσει πώς στις μάχες του Σαραντόπορου, τῶ Γιαντισῶν και δέν ξέρουμε που άλλου,

*έδρεψε δάφνας νέου άγῶνος
ένδοξωτέρας τῶν παλαιῶν.*

ΓΕΝΗΚΑΜΕ λοιπόν και μεϊς Πρόγονοι. Δηλ. αυτό που ζητούσαμε οί έργάτες της Ίδέας. Αυτό που κήρυξε επίσημα από τό βήμα της Βουλής ο Πρωθυπουργός μας, χτυπώντας κατακέφαλα την προγονοπληξία.

Η προγονομανία όμως νά οδήσει μιá για πάντα. Ό,τι πάθαμε μεϊς νά μὴν τό πάθουνε οί κατοπινοί μας. Νά μὴ μας πάρουνε για προγόνους κι άκουμπήσουνε πάνου μας. Νά μας ξεχάσουνε και νά δουλέψουνε για δικό τους λογαριασμό, νά γίνουνε Πρόγονοι κι αυτοί. Καί τό σπουδαιότερο απ' όλα, νά πολεμήσουμε γενναία και μεϊς κι αυτοί και νά θάψουμε τελιωτικά τὸν ολεθριώτερο πρόγονο που μας άπόμεινε, την Καθαρεύουσα.

ΟΧΙ με τό σταγονόμετρο, μιá με τό τσουβάλι νά δώσουνε τούς παράδες τους οί πλούσιοι. Καί τά περισσότερα νάν τά δώσουνε, όχι για νοσοκομεία και δέν ξέρουμε για τί άλλο, μιá για τις φτωχές φαμελιές τῶ στρατιωτῶν που σκοτωθήκανε στον πόλεμο. Αν αϊστώνονται κάποια χαρά και κάποια περηφάνεια οί πλούσιοι σήμερα, ας συλλογιστούνε πώς τη χαρά και την περηφάνεια τούς τη δημιουργήσανε κείνοι που σκοτωθήκανε στον πόλεμο. Θάναι άγρια άγνωμοσύνη αν άφίσουν τις φαμελιές τους γυμνές και πεινασμένες.

Τά γράφουμε αυτά γιατί με λύπη μας βλέπουμε πώς στις έίσοφορές που δημοσιεύονται στις φημερίδες, τη μικρότερη μερίδα, την τιποτένια πές, την παίρνουν οί φαμελιές τῶ σκοτωμένων.